

Júlia

Világszerte Nr. 1

Nina Milne
Színlelt csókok

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nina Milne, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 656. eredeti címe: : *Rafael's Contract Bride* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Eötvös Anna

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 656. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-405-9

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Cora Brookes lehajolt, megvakargatta a mellette heverő border collie fejét, aztán leült a park egyik padjára. Odavolt Flashért, akárcsak az összes általa gondozott kutyaért. De miután a kutyasétáltatást a munkája plusz a könyvelői mellékállása mellett vállalta, most mind testileg, mind szellemileg nagyon kimerültnak érezte magát.

Arra gondolt, hogy kizárólag a pozitív dolgokra szabad koncentrálnia. Elvégre remek állása van a híres Caversham Castle Hotelnél, és Ethan, illetve Ruby Caversham igazán nagyvonalú főnökök. Ennek és a mellékeresetének köszönhetően pedig előbb-utóbb ki fogja tudni fizetni hatalmas, nyomasztó adósságát. Persze tény, hogy hiába fizet vissza mindent az utolsó fillérig, a szülei szeretetét nem fogja tudni megvásárolni. De legalább nem érzi majd ilyen rémesen magát, azon bánkódva, hogy a családja csalódott benne.

Flash éles hangon vakkantott egyet. Cora örült neki, hogy a kutya kiszakította a gondolataiból. Észrevette, hogy egy magas, vékony, de izmos férfi egyenesen feléje tart.

Bizakodása azon nyomban szertefoszlott, és hitetlenkedve ráncolta a homlokát.

Ez nem lehet Rafael Martinez, gondolta. Mit keresne egy milliárdos spanyol playboy, nem mellesleg borászatulajdonos egy esős szombat délután egy cornwalli parkban?

Heves szívdobogás fogta el. De hát melyik nő reagált volna másképp Rafael Martinez látványára? Bár igaz, hogy az ő szíve nem azért zakatolt, mert annyira vonzónak találta a férfit.

Rafael nem emlékszik rád, próbálta nyugtatgatni magát.

Cavershaméknél találkoztak néhányszor, de a férfi egyetlenegyszer sem adta jelét, hogy tudná, Cora Brookes valójában Lady Cora Derwent, a nagy-britanniai nemesi család egyik nőtagja. De honnan is tudhatta volna ezt Rafael? Hiszen Cora soha nem állt a nyilvánosság érdeklődésének középpontjában, ezt a szerepet meghagyta vonzó és magabiztos testvéreinek.

Ő a lángvörös hajával és a bizonytalanságával mindig is kívül maradt a rivaldafényen. Legfeljebb szép, türkizkék szeme hagyott nyomot az emberekben.

Ráadásul Rafaellel soha nem is volt rá alkalom, hogy rendesen bemutatkozzanak egymásnak. Az a parti, amelyen legutóbb találkoztak, évekkorábban volt.

Most zavarba jött, összehúzta magát, igyekezett Flashre figyelni, és remélte, hogy a férfi elmegy mellette.

– Cora!

A mély, mindig kissé szórakozottan csengő hang hallatán megborzongott. Aztán összeszedte magát, és fölemelte a fejét.

Maga előtt látta a férfi hollófekete haját, sötét, kifejező szemét, markáns orrát és éles vonalú állát. Bár ajka kifejezetten érzéki volt, arca összességében mégis inkább veszedelmes benyomást keltett. Látszott rajta, hogy tudja, mit akar, és hogy el is éri. Nem erőszakkal, hanem a sármjával.

Ebben a tekintetben Rafael hasonlított Cora családtagjaira, akik szintén úgy gondolták, bármit megtehetnek, mert minden jár nekik.

– Rafael... – válaszolta habozva a lány.

– Evelyn mondta, hogy itt találom.

Cora magában elátkozta Ethan asszisztensét, de tisztában volt vele, hogy valójában nem tehet neki szemrehányást. Elvégre Rafael a barátja és egyben üzlettársa Ethan Cavershamnek.

De vajon miért akart velem ilyen hirtelen találkozni? Ha a Caversham–Martinez-projekttel kapcsolatos papírokról van szó, az nyilván várható volt, amíg újra az irodában vagyok, merengett a lány.

– Valami probléma merült fel? Biztosan tud róla, hogy Ethan elutazott.

– Igen. Úgy hallottam, Párizsba ment, és megszöktette Rubyt is – felelte a férfi látszólag könnyed hangon, de az arcán enyhe értetlenség tükröződött, ami csak tovább fokozta Cora rossz érzését.

– Micsoda romantikus ötlet! – válaszolta végül.

A férfi megvonta a vállát.

– Hát, ehhez maga biztosan jobban ért, mint én – jegyezte meg. – Nekem inkább klisészerűnek tűnik. Bár tény, hogy a romantika nem tartozik az erősségeim közé.

Nem úgy, mint a flörtölés, állapította meg magában Cora, és azon mélázott, hogy valójában semmi rossz nincs abban, ha Ethan és Ruby romantikus kiruccanást szervez.

– Párizs a legromantikusabb város a világon. Ethan és Ruby bizonyára csodálatosan töltik a hétvégét – válaszolta, de közben maga sem tudta, miért lépett föl a romantika védelmezőjeként, holott semmi tapasztalata e téren.

– Mindegy is. Hiszen nem azért jöttem, hogy a romantikáról folytassunk diskurzust – mondta Rafael.

– Hanem? – kérdezte Cora, és kissé ingerülten jegyezte meg magában, hogy hétvége van, és ő ilyenkor nem dolgozik. – Miben segíthetek? Nyilván valami sürgős dologról van szó, ha itt keresett meg – tette hozzá némi gyanakvással.

A férfi elhúzta a száját, majd leült Cora mellé a padra.

– Hát, fogalmazhatunk így is – felelte, miközben a kutya a lány legnagyobb csodálkozására Rafael térdére fektette az állát. – A maga kutyája?

– Nem – válaszolta Cora, és a saját kutyái jutottak eszébe. Mennyire hiányoztak neki! De hát muszáj volt otthagynia őket a családi birtokon. – Szabadidőmben kutyát sétáltatok – felelte végül.

– Flash eredetileg menhelyi kutya volt, és most sok figyelemre van szüksége. A gazdája elég elfoglalt, így aztán én gondoskodom róla. Szóval... mit tehetek önért? – kérdezte újból.

– Ethan említette, hogy át akarja önt helyezni a Caversham Castle-től egy másik cégéhez.

Cora bólintott.

– Mit szólna a Caversham–Martinez-projekthez? Ebben az esetben közvetlenül nekem dolgozna.

– Önnek? – kérdezte Cora megdöbbenve.

– Meglepettnek tűnik.

– Meg is vagyok lepve. Jobban mondva: meg vagyok döbbenve – felelte a lány. – És miért személyesen keresett meg ezzel a kérdéssel? Miért nem e-mailben?

– Kedvelem a spontaneitást. Így valóban föl tudom mérni, mire számíthatok a másik fél részéről – mondta a férfi, és sötét szemével fürkészőn nézett Corára.

Cora igyekezett állni a férfi tekintetét és megőrizni a hidegvérét.

– Ez nagyon hirtelen jött – próbált kitérni.

– Úgy értsen, nem szeretne velem dolgozni?

Cora lázasan gondolkodott, mérlegelt, miközben már ott volt a nyelve hegyén, hogy *nem*. De nem mondta ki – az évek során megtanulta, hogy gondolkodnia kell, mielőtt kinyitja a száját. Kaitlin, az ő tökéletes ikertestvére most biztosan rámosolyogna Rafaelre, és elvárásolná őt a rekedtes hangjával meg a dekoltázsával. Bizonyára rákérdezne a részletekre a munkát illetően, aztán pedig visszautasítaná a férfit, anélkül hogy az megharagudna rá.

De hát most nem Kaitlin ül itt, hanem ő, és ő nem akar a részletekről érdeklődni, hiszen nem akar Rafaelnek dolgozni. Az ösztönei azt súgták ugyanis, hogy ez a férfi ugyanúgy ártana neki, mint a családja. Ő pedig nem akar fájdalmat okozni saját magának.

– Igazán köszönöm, hogy rám gondolt, de nem hiszem, hogy számomra ez lenne a megfelelő megoldás – válaszolta.

– Miért nem? Hiszen azt sem tudja, milyen pozíciót ajánlok.

– Nincs jelentősége. És tudja, nem szeretném tovább rabolni az értékes idejét.

– Jól fogalmazott: az időm értékes. Az pedig a saját döntésem, hogy mire fordítom – felelte Rafael fölhúzott szemöldökkel, de Cora inkább vidámságot olvasott le az arcáról, mint rosszállást. Amikor a férfi végül elmosolyodott, ő arra gondolt, hogy ez a mosoly már bizonyára nők százait ejtette rabul. Ugyanakkor nem értette, miért pazarol rá egyáltalán ennyi energiát Rafael.

– Ez egyértelmű. De őszintén szólva, a magam idejét sem szeretném pazarolni. Sajnálom, de vissza kell utasítanom – mosolygott a lehető legbájosabban, majd fölállt.

– Higgyen nekem, Cora, érdekelni fogja az ajánlatom – mondta a férfi, és továbbra is ülve maradt. – Hallgasson végig. Tudom, hogy az ön ideje is értékes, ezért jól megfizetném.

Cora rámeredt. Rafael bársonyos, de határozott hangjából és eltökélt arckifejezéséből rögtön látta, hogy nem a kompromisszumok embere. Az ügy Rafael számára egyértelműen fontosnak tűnt, és Corának fogalma sem volt, vajon miért.

– Hát jó. Végighallgatom. De ezzel még semmire sem kötelezem magam – mondta végül.

– Rendben van.

– És tudnia kell, hogy ötszáz fontot kérek óránként – mondta Cora, s bár tudta, hogy ez pimaszul magas ár, úgy gondolta, nem is baj, legalább Rafael föladja a dolgot.

– Ötezer fontot fizetek magának egy napra.

– Egy napra?! – kérdezett vissza Cora döbbenten.

– Igen. Holnap reggel kilenckor ott vagyok magáért a hotelnél – mondta Rafael, majd fölállt. Láthatóan biztos volt a dolgában. – Akkor holnap reggel találkozunk.

A lány tiltakozni akart, ám az is nyilvánvaló volt számára, hogy az ő helyzetében egy ilyen fizetést egyszerűen nem utasíthat vissza. Tehetetlennek és dühösnek érezte magát. Rafael csőbe húzott! – gondolta.

A férfi még egyszer hátrafordult.

– Hozza magával az útlevelét is! – kiáltotta oda neki.

Rafael leparkolt a Caversham Castle Hotel előtt, és közben azon morfondírozott, vajon teljesen elvesztette-e a józan esztét.

Nem! – mondta magában, és megszorította a kormányt. Ez az egyetlen mód arra, hogy Don Carlos de Guzmant rávegyem, nekem adja el a szőlőbirtokot.

Don Carlos látványosan megvetette Rafaelt, anélkül hogy valójában ismerné. Amikor Rafaelnek eszébe jutottak az idős férfi szavai, előtötte a düh.

„Olyan emberekkel, mint maga, Rafael, nem szívesen kötök üzletet” – mondta nemrég.

Na, majd meglátjuk, gondolta Rafael. Örömmel képzelte el, ahogy bosszút áll majd az idős hercegen.

Mindenesetre előbb meg kellett győznie Corát, hogy álljon mellé.

A lány nem kedvel engem, ez egyértelmű, állapította meg magában. De vajon miért? Ennek csak egyetlen oka lehet: nyilván lenézi azt a nélkülözésekkel teli életet, amely gyerekként osztályrészemül jutott. Hiszen Lady Cora Derwent számára – éppúgy, mint Don Carlos számára – én nyilván csak egy úgazdag suhanc vagyok, és megvetik a pénzemet is. De majd meglátjuk! Hiszen tegnap egyértelmű volt, hogy a lány kizárólag a felkínált pénz miatt nem mondott nemet.

Cora a szemerkélő esőben a várakozó autó felé közeledett. Sötétkék nadrágkosztüm volt rajta, az a fajta, amely gondosan elrejtette nőies vonalait. Hozzá lapos sarkú cipőt viselt.

Rafael kiszállt, majd végigsimította az ezüstszínű, kétülékes autó tetejét – nagyon büszke volt erre a kocsira. Ez jelképezte mindazt, amit gyerekkora óta elért. Persze ő is tudta, hogy Corának nem fog imponálni az autó.

– Jó reggelt! – köszönt rá a lány.

– Jó reggelt! – válaszolta Rafael, és közelebről is szemügyre vette Corát. Az volt a benyomása, hogy a ruha nemcsak jelentéktelenné, de egyenesen észrevétlenné teszi. Nem akarja, hogy bárki is megtudja a kilétét, gondolta Rafael, és elhatározta, hogy kideríti, miért használ Cora más nevet.

A Derwent család, a környék egyik legismertebb arisztokrata családja alapvetően minden alkalmat megragadott, hogy a nyilvánosság, a média velük foglalkozzon. Ezek szerint Cora más? Ő nem akar a figyelem középpontjába kerülni? – merengett Rafael. Ekkor a saját származása jutott az eszébe, és előtötte a jól ismert tehetetlen düh. Az egyetlen eszköze ezellen az volt, hogy céltudatossággá alakította.

– Indulhatunk? – kérdezte.

– Igen – hangzott a válasz. Rafael megvetést érzett a nő mozdulataiban, aki sóhajtva helyezte magát kényelembe az anyósülésen.

A férfi beindította a motort.

– Cora, bemutatom magának Lucille-t – mondta a gázpedálra lépve. – Lucille kedveli magát, hallja?

A lány alig észrevehetően elmosolyodott.

– Nyugodtan mondja meg Lucille-nak, hogy egy brit sportautót bármikor előnyben részesítek egy olasz vagy egy német modellel szemben. Lucille a Blackbird kémrepülő utánérése, és... – hirtelen elhallgatott.

Rafael zavartan pillantott rá. Cora az előbb lelkesnek tűnt.

– Kiismeri magát az autók világában? – kérdezte.

– Valójában nem. De a bátyám igen, így aztán rám is ragadt némi tudomány.

A bátyja, Gabriel Derwent, aki – a pletykalapok nem kis meglegedésére – nemrégiben szakított Lady Isobel Petersennel, és most külföldön él. A magazinok arról írtak, hogy Gabriel megszakította a kapcsolatot a családjával.

– Akárhogy is, nem értem, hogy adhat ki valaki ennyi pénzt egy autóra csak azért, hogy rendelkezzen egy státuszszimbólummal.

– Mások nevében nem tudok nyilatkozni, én mindenesetre azért vettem meg Lucille-t, mert szeretem vezetni.

– Én inkább maradok a csokoládé iránti szenvedélyemnél. Az valamivel olcsóbb – válaszolta Cora.

– És ha elegendő pénze lenne?

– Akkor drága csokoládét vennék – felelte a lány szigorú tekintettel. – De mindenkinek a maga dolga, hogy mit csinál a pénzével. Magát is beleértve. Ami pedig a mai napot illeti: mit tervez egész pontosan?

– A newquayi repülőtérre megyünk, aztán pedig repülővel Spanyolországba.

– Ugye csak tréfál?

– Nem. A La Riojában lévő Martinez-szőlőbirtokra tartunk.

– És minek?

Hogy házassági ajánlatot tegyek magának, gondolta Rafael, de úgy érezte, ez a válasz nem találna éppen szíves fogadtatásra.

– Hogy megmutassam, mi az a munka, amit kigondoltam magának.

– Szóval fizet nekem ötezer fontot azért, hogy eltöltsek magával egy napot a spanyolországi szőlőbirtokán, és végighallgassak egy állásajánlatot? Hol itt a csapda?

– Nincs csapda.

Cora bizalmatlanul nézett a férfira, aztán megvonta a vállát.

– Az mindig van.

– Ezúttal nincs. Csupán arra kérem, hogy hallgasson végig. Aztán ha nem érdekli az ajánlatom, az sem baj.

– De meg van győződve arról, hogy tetszeni fog, amit javasol.

– Maga pedig az ellenkezőjéről van meggyőződve. De vállalom ezt a kockázatot. Ha visszautasít, egy napom kárba veszett. Ennyi.

– Nincs benne csapda? Sem tréfa? Ez biztos?

– A válaszom: nem, nem és igen.

– Kissé túlzásnak tűnik az ötezer font.

Mert még nem tudod, mi a tervem, gondolta a férfi.

– Lazítson! Aggodalomra semmi ok. Az élet tele van lehetőségekkel. Ragadja meg őket!

– Nem vagyok a nagy lehetőségek embere – válaszolta keserűen Cora. Rafaelben hirtelen feltámadt az együttérzés, amivel saját magát is meglepte.

– Hiszen nem kötelező élnie a lehetőséggel – jegyezte meg. – Csak gondolkodjon el rajta. Elvégre mi vesztenivalója van? A legrosszabb forgatókönyv az, hogy én elmondom, miről van szó, maga meg visszautasítja. Akkor is eltöltött egy napot Spanyolországban.

– Hurrá! – válaszolta Cora gúnyosan.